

01 — Buđenja

Crna letelica se nečujno spustila na platformu. Nekoliko trenutaka kasnije svetla na letelici su se ugasila i tanka vrata sa strane pilota se otvorila brzo i bez zvuka. Iz letelice je izašao stasiti čovek. Desnom je rukom skinuo crnu pletenu kapu i levom nehajno rastršio plave pramenove svoje poluduge kose. Plitke kožne čizme su nečujno dodirivale metalno tlo platforme. Krupnim koracima je žurio ka studiju. Mala crnokosa žena koja je stajala iza širokih staklenih vrata studija se osmehnula spazivši ga. Otvorila je vrata. Povetarac je blago zanjihao bele zavese i njenu dugu kosu dok je potrčala muškarcu u susret. Zagrlili su se i poljubili, ostavši tako spojeni usnama kao da je vreme na trenutak stalo. On malo povijen da je dohvati, a ona malo propeta i na vrhovima prstiju. Tišina. Kao da su se i more, i zemlja i nebo učitali u iščekivanju.

„Kaži mi, kaži, molim te!“ prošaputala je dok se spuštala nazad na bosa stopala. Hladno septembarsko praskozorje je ih je sačekalo nepripremljene. Rukama je trljala blago svoje nadlaktice, kao da hoće da zagrlji sebe jako i zaštititi od nadolazeće studeni. Stesla se od hladnoće. „Dodi“ rekao je blago privukavši je ka sebi i primajući je pod svoj zagrljaj ispod vetrovke. Tamara, sitna žena kojoj su samo male bore oko očiju odavale godine, više je ličila na nekog devojčurka. Sva skupljena u Andrejevom zagrljaju zadržavala je dah čekajući na njegov odgovor. „Dobro, slušaj“, najzad je progovorio polako kao da bira reči „Primili su nas, ići ćemo!“ Osetio je kako se Tamarino telo najednom opustilo dok je izdahnula duboko. Zagrlila ga je sa obe ruke oko struka, a onda se malo povila unazad i pogledala ga svojim bademastim očima iz kojih je isijavala sva ljubav i toplina ovoga sveta: „Tako sam srećna. Znaš ko-

liko smo ovo želeli!“ Poljubio ju je nežno u celo. „Hajdemo polako unutra, hladno je, a i Sunce samo sto nije izaslo.“

Velika platforma na Crnom muru se polako budila okupana prvim jutarnjim zracima. Automatska vrata studija su se nečujno otvorila dok su Tamara i Andrej ulazili unutra još uvek zagrljeni. Na velikom krevetu odmah na prvom nivou studija, spavala je njihova petogodišnja devojčica Nadežda. „Misliš da će voleti život na Europi?“ pitao je Andrej dok su posmatrali malog usnulog anđela. „Nadam se da hoće. Celu noć je pričala o tome. Dok sam je vodila na čas violine, u letelici, čak je i sa profesorkom pričala o tome kako ćemo možda ići. Eto samo što je zaspala, možda pola sata pre nego si stigao.“

„Spemiću ti doručak.“

Tamara je izgledala tako nežna i mila dok je odlazila ka delu studija gde su bili kuhinjski elementi. Andrej je jednim potezom skinuo svoju sivu vetrovku i prebacio je preko fotelje. Izuo je čizme i na putu ka kupatilu stisnuo dugme ispred vrata koje je zatamnilo sve prozore. Istovremeno blaga neonska svetlost je ispunila studio.

„Idem da se istuširam“, dobacio je Andrej, „Moraću i da ostavim zapis na readeru, to su mi rekli noćas. Moraću svaki dan da se javljam tri puta. Takva je procedura. Neću dugo. Jel znaš gde je moj disk? Tamara se stvorila u tili čas ispred njega državsi među prstima disk veličine zrna pasulja. Mali disk je svetleo plavom neonskom pulsirajućom svetlošću i izgledalo je kao da diše.

Vruć mlaz tuša je pravio paru u kupatilu. Andrej je kročio u tuš kabinu, zadigao kosu na potiljku i ubacio disk u ležište. Mišići su mu se polako opustali pod toplom vodom. Zatvorio je oči. Osetio je blage trnce u prstima i kratko zujanje u ušima dok se reader uključivao. U par sekundi čuo se blagi ženski glas sa readera koji je identifikovao vreme i mesto: „28. septembar 2223.godina 5:30 AM Odessa“

Andrej je udahnuo, spustio šake na pločice tuš kabine i krenuo da zapisuje svoje misli na reader:

„Moje ime je Andrej Sergejevich, pilot treće generacije Zemaljske eskadrile. Ja i moja porodica smo retki od ljudske rase koji nisu mutirali i zato smo aplicirali da idemo na Europu. Danas sam dobio radosnu vest da smo primljeni. Nadam se da će nasa devojčica Nadežda jednom moći da se igra po danu, kao mnoga druga deca na Zemlji. Nadam se da će njena buđenja biti sa Suncem, a ne kad ono zađe. Mutacija koja se desila tokom poslednjih sto godina je pomogla mnogima da ostanu i žive bez bojazni da ce izgubiti vid. Za nas čiji gen nije mutirao ostalo je da živimo i radimo noću, u suprotnom bismo brzo oslepeli. Čak ni specijalne naočare koje su do pre par decenija korišćene kao prevencija nisu se pokazale dovoljnom zaštitom. Na Europi su u poslednjih 50 godina napravili stodvadeset ljudskih kolonija i mi se nadamo boljem zivotu tamo. Ovo je moje prvo javljanje.“